

Autor: Máro / Maroš Bály

E-mail: maro.pisatel@gmail.com

[Stránka](#) / [FB Page](#) / [Fórum](#)

Túto krátku poviedku / fanfic, chcem venovať osobe, na ktorej veľmi záleží a v mojom srdci bude mať vždy miesto...

Ma'ování

sen

Bola, nebola. V nekonečnej diaľke od nášho sveta, v magickej krajine zvanej Equestria žila mladá kobyľka menom Shivering Sun. Bývala v domčeku, učupenom na okraji mestečka tak malého, že je zbytočné vôbec jeho meno prezrádzať. Aj keď bolo mestečko malé, Shivering tu mala všetko, čo potrebovala k tomu, aby bola šťastná. No aj keby bývala na druhej strane samotného kráľovstva, stále by ju naplňala radosť, ak by pri sebe mala svoj verný štetec.

Kobyľka bola vášnivá maliarka už od doby, keď po prvýkrát, ešte ako žriebä, zobrala štetec do svojej, vtedy príliš malej papuľky a začala ním naprázdno kresliť na papier. Neskôr, keď trocha vyrástla, začala používať aj farby. Obyčajný papier vystriedalo kvalitné plátno s podstavcom. Do zbierky jej pribudlo mnoho nových štetcov, no nenašiel sa taký, ktorý by vystriedal jej prvý, z dôb jej útleho veku.

Shivering Sun si na svojich dielach vždy dala nanajvýš záležať. Často pracovala na jedinom obraze aj celé hodiny, aby dotiahla aj tie najdrobnejšie detaily k dokonalosti. Síce nie všetky svoje diela dokončila, no vždy sa pri práci na nich zabavila a mnohému novému priučila.

Po rokoch tréningu, experimentovania, sebazapierania a obetovania nespočítateľného množstva hodín do jej prenádherných diel, sa teraz už dospelá kobyľka rozhodla, že svoj talent ukáže svetu a ohromí ním všetkých, ktorí jej dielavidia. Prihlásila sa teda na výstavu umenia, ktorá sa mala odohrávať v ďalekom Canterlote.

Zo starej kôlne, ktorá jej stála vedľa chalúčky, vytiahla ešte starší voz, na ktorom ju vozieval jej otec, keď bola ešte maličké žriebä. Opatrne doň naskladala všetky svoje najlepšie diela, prikryla ich veľkou červenou plachtou, ktorú obviazala kolo voza. Obrazy chcela uchrániť nie len pred silami prírodných živlov, ale hlavne pred zvedavými zrakmi poníkov.

Do voza však naložila aj nejaké farby, štetce a plátna navyše, nemohla predsa vedieť, kedy sa jej zídu.

Cez seba si prehodila dlhú, zelenú vestičku s kapučňou, ktorá tentoraz mala naozaj za účel chrániť ju pred prírodou, hlavne v tomto ročnom období pred prudkým slnečným svetlom. Ďalej

si cez seba prehodila dvojstranný batoh, do ktorého si pribalila mapu, s presne vyznačenou trasou cesty k hlavnému mestu, aby náhodou nezablúdila a nedorazila neskoro. Nabalila si aj všetky svoje úspory, aby si mohla zaplatiť nocľah, ak to bude potrebné, a aby sa mohla ubytovať v samotnom kráľovskom meste. Nesmel chýbať ani jej verný štetec, z jej ranného detstva. Ten však len tak nestrčila do batohu medzi ostatné veci, ale hrdo si ho zasunula za ucho, aby ho každý videl.

Výstava sa mala začať už o týždeň a ona mala pred sebou dlhú cestu, ktorú ani len trocha nepoznala. Zapriahla sa teda do voza a ihneď vyrazila. Ešte sa však naposledy pozrela na malí domček, v ktorom vyrastala. Teraz v ňom bývala sama, jej rodičia sa odsťahovali, aby mala vlastné bývanie a miesto, kde môže v pokoji pracovať. Hlavou jej preblesli všetky tie krásne momenty, ktorú tu prežila, usmiala sa a prázdnemu domčeku zamávala na rozlúčku. Keby mal dom ruky, iste by jej odkýval, kobyľka sa on totiž vzorne starala.

Z malého mestečka ju vyprevádzali všetci jej známi a priatelia, želajúc jej šťastie, odvahu, vytrvalosť a dúfajúc, že sa ich nadanej dlhoročnej kamarátke vydarí splniť si sen.

Nevedela sa všetkým dostatočne poďakovať za takú podporu. Na konci mesta sa so svojimi priateľmi rozlúčila, tí jej nakoniec znova zaželali mnoho šťastia a dobrú cestu. Ona im posledný krát poďakovala a vybrala sa na dlhú cestu za svojim snom. Z jej rodného kraja ju vyprevádzalo kývanie všetkých tých, ktorí si ju za tie roky, čo s nimi žila obľúbili a považovali ju za svoju priateľku.

Cesta nebola taká náročná, ako sa mohlo spočiatku zdať. Slnko síce neustále páľilo a voz bol s každým ďalším krokom ťažší a kobyľke robil problémy, hlavne vtedy, keď s ním musela prekonať kopec, a že ich nebolo málo. No krátky odpočinok s dúškom vody a kúskom chleba obkladanom sedmokráskami, pomohli zahnať únavu a dodali kobyľke dostatok sily na to, aby dokázala pokračovať v ceste. Raz podvečer, keď už bola na pol ceste za svojim cieľom, ju nečakane zastihla silná búrka. Spočiatku to bolo len slabé pokvapkávanie z niekoľkých oblakov, ktoré sa zdalo, že rozfúka vietor. No to sa nestalo. Namiesto toho sa prihnalo ešte väčšie množstvo čiernych mrakov a začali premáčať kobyľkinu zelenú vestičku a nakoniec aj jej srst'.

Našťastie nebola ďaleko od nejakého mesta, ktorého meno si však sprvu nestihla všimnúť, keďže sa chcela čo najrýchlejšie dostať do sucha a tepla niektorého z hostincov, ktoré v mesto boli.

Dážď jej nevadil, bola naňho zvyknutá a dokonca ho mala rada. No mala strach o svoje obrazy, aby ich prudký lejak nezmočil, alebo dokonca úplne nezničil.

Skoro okamžite, ako vošla do mesta, zbadala malý hostinec, ktorý mal aj miesto pre koče. Uložila doň voz, s jej výtvarným náradím a obrazmi. Tie skontrolovala, aby sa uistila, že ich dážď nijako nepoškodil a mohla pokojne spať. Našťastie, ani jedného z jej diel sa nedotkla čo i len kvapka.

Hostinskému, žrebcovi asi o rok mladšiemu, ako bola ona sama, zaplatila dve zlaté mince, viac ako nocľah a uloženia voza stálo. Hostinský jej chcel vydať, no kobyľka ho presvedčila, že je to v poriadku, bola rada, že môže niekomu spraviť radosť.

Keď sa chystala ísť spať, hostinský jej za preukázanú láskavosť doniesol večeru zdarma. Shivering Sun sa mladému žrebcovi s úsmevom na tvári poďakovala. Naozaj bola hladná, no to si uvedomila až teraz, pretože jej zmysly boli otupené únavou a telo si tak nepripúšťalo hlad a smäd, ktorý bol naozaj nesmierny.

Po raňajkách, ktoré už síce neboli grátis, no boli vskutku vynikajúce sa kobyľka znova vydala na cestu. Rozlúčila sa s mladým hostinským a za všetko mu poďakovala. Prehodila si cez seba už vysušenú vestičku s kapučnou, naposledy skontrolovala obrazy a znova sa zapriahla do vozu.

Ako to tak už býva, čoskoro znova vyhladla. Zvesila si batoh, aby sa pozrela, či nenájde ešte nejaké zvyšky, ktoré nezjedla. Namiesto nich však našla teplé jedlo zabalené do papierových balíčkov. Hostinský jej musel jedlo potajomky pribaliť, keď sa nedívala. Radostne sa usmiala a hneď si zobrala poriadny kus čučoriedkového koláča a s chuťou sa doň zahryzla. Vychutnávala si ho počas cesty.

Na druhý deň za briezdenia, zbadala Shivering Sun orientačný bod, ktorý jej prezrádzal to, že ide správne. Ponyville. Bol síce ešte hodný kus cesty od nej, no vedela, že väčšinu cesty už má

za sebou. S úsmevom na tvári si oddýchla, kopýtkom si utrela od námahy mierne spotené čelo a smelo vyrazila k mestu.

Tesne pred obedom už nasadala na vlak do Canterlotu. Jej voz, spolu s jej vecami boli naložené v jednom z väčších samostatných vagónov. Jazdu si užívala už od začiatku. Najprv pozorovala vzdiaľujúci sa Ponyville, neskôr sledovala krajinu, ktorou vlak prechádzal. Rozhodla sa však si na chvíľu schrupnúť, po náročnej ceste si to rozhodne zaslúžila.

Zobudila, až keď vlak vchádzal do Canterlotu. Okamžite pritisla svoju roztomilú tváričku k oknu a nechala sa ohromiť krásou mesta. Pozorovala všetky tie do detailu opracované budovy, pýšiace sa mnohými ozdobami. Kobylka bola tak unesená, že skoro zabudla vystúpiť z vlaku, z úžasu ju prebudilo až zahučanie lokomotívy.

Rýchlo vyskočila z vozňa a počkala, kým z prepravného vagóna vyťahnu jej voz, plný jej vecí. Keď sa tak stalo, rýchlo sa doň zapriahla a vydala sa k miestu, kde sa mala miesto uskutočňovať.

Neprestala s úžasom pozorovať ulice, ktorými prechádzala. Všetky plné dobre oblečených nóbl poníkov, ktorý hrdo a niektorí dokonca až s povýšenecky zdvihnutou hlavou kráčali ulicami. Hlava sa jej krútila pri pohľade na všetky tie vysoké budovy, ktoré by ste v jej malom mestečku len veľmi ťažko našli.

Najviac ju však ohromila budova, pred ktorou sa ulica rozdeľovala do dvoch strán. Tá sa pyšne týčila nad všetkými ostatnými okolitými stavbami. Okrem toho jej steny boli omnoho viac do detailu opracované, ako steny okolitých budov. Do nich mala vytesané nespočítateľné množstvo nádherných ornamentov a reliéfov.

Bola jednoducho nádherná. Shivering Sun bola unesená, že v takejto nádhernej budove bude môcť ukazovať svoje diela.

Nabrala odvalu. Ako aj všetci ostatný poníci na okolo, aj on sa hrdo postavila, no jej tvár sa nezmenila na nezaujatý a pohľadavý výraz, ktorý tu mnoho poníkov malo. Namiesto toho sa usmievala. Bola plná odhodlania, nadšenia a túžby presadiť sa. Oči sa jej leskli túžbou vstúpiť do

miesta, o ktorom tak dlho snívala. Do miesta, kde sa jej sny mohli stať skutočnosťou.

Zhlboka sa nadýchla a s ešte väčším úsmevom na tvári vykročila za svojim osudom...